

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci žalobce **MEDAS PLUS s.r.o.** se sídlem Ostrava, Jahnova 3, v řízení zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava, Stodolní 7, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2014 č.j. 1039/14/5000-14503-703460, ve věci zajištění daně,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 5.12.2013 č.j. 2907071/13/3203-25200-806172, kterým bylo žalobci uloženo, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen a listopad 2013 složením jistoty v celkové částce 9.314.481,- Kč.

B.

Žalobce namítá, že:

- 1) žalovaný převzal pouze obecnou argumentaci správce daně, bez uvedení podrobných důvodů, proč považuje správce daně budoucí úhradu daně za nedobytnou – v čem konkrétně spočívají značné obtíže při jejím budoucím výběru;
- 2) je-li žalobci vytýkáno, že neměl poskytnout součinnost při místním šetření, k takové součinnosti nebyl žalobce nikdy vyzván. Výzva totiž nebyla adresována žalobci, ale P. M., jemuž navíc nebylo doručováno prioritně elektronicky (P. M. měl v rozhodné době zřízenou datovou schránku), pročež není možno vůči žalobci uplatnit fikci doručení navázanou na doručování prostřednictvím držitele poštovní licence;
- 3) je-li žalobci vytýkáno, že nepředložil kompletní účetnictví a daňové doklady za r. 2011 a žádné účetnictví za r. 2012, není to pravdou, neboť za r. 2011 žalobce předložil vše krom skladové evidence a inventarizace účtů, za r. 2012 byla předložena evidence pro DPH a další postup byl stanoven protokolem ze dne 17.10.2013;
- 4) je-li žalobci vytýkáno, že nezveřejňuje účetní závěrky a výroční zprávy jejich uložení do sbírky listin obchodního rejstříku, to je k odůvodnění budoucí nedobytnosti daně irelevantní;
- 5) není pravdou, že by žalobce správci daně nenahlásil, že bude při své obchodní činnosti užívat i účet č. X – sdělil to správci daně protokolem ze dne 29.4.2013 a potvrdil i v e-mailu ze dne 12.7.2013. Nesplnění této registrační povinnosti navíc není důvodem k zajištění daně;
- 6) úvaha správce daně o rizikovosti žalobcem obchodované komodity (hutní materiál) též nedává správci daně sama o sobě žádné oprávnění k zajištění daně;
- 7) není povinností daňového subjektu kumulovat finanční prostředky či disponovat takovým majetkem, aby bylo možno kdykoli uhradit budoucí daň ve výši „kvalifikovaného odhadu“ správce daně;
- 8) pro naplnění podmínek pro zajištění daně je nerozhodné, že v daňovém přiznání k DPH za r. 2013 žalobce neuvedl svou hlavní ekonomickou činnost;
- 9) správní úvaha je provázena polemikou správce daně o možném zapojení žalobce do karuselového podvodu,
 - a) to je ovšem irelevantní, přičemž i správce daně sám konstatuje, že v této fázi daňového řízení nevyhodnocoval event. podezření ze spáchání tohoto druhu podvodu,
 - b) i kdyby to správce daně vyhodnocoval, musel by vyhodnotit žalobcem provedené transakce ve světle Směrnice Rady EHS č. 77/388/EHS (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2007 č.j. 9 Afs 81/2007-60, www.nssoud.cz),
 - c) pokud se žalovaný odvolací námitkou žalobce, která byla obdobná argumentaci uvedené pod písm. b), vůbec nezabýval, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné;
 - d) na základě uvedeného jsou irelevantní zmínky o společnostech TENLOFT s.r.o. a THYSENKRUPP FEROSTAV s.r.o., které nikdy nebyly dodavateli žalobce. Stejně tak jsou irelevantní odkazy na některé nekontaktní dodavatele žalobce (zde se žalobce dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.3.2010 č.j. 5 Afs 74/2009-111, www.nssoud.cz);

- 10) správce daně namísto toho, aby dosud nestanovenou daň určil kvalifikovaným odhadem za použití pomůcek [§ 98 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“)], stanovil její výši jako daň na výstupu, aniž by jakkoli zohlednil daň na vstupu. To pokládá žalobce za rozporné nejen s § 197 d.ř., ale i se zásadami zákonnosti, zdrženlivosti a přiměřenosti (§ 5 d.ř.), což podle žalobce představuje zcela svévolný postup rozporný s čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 90, čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod;
- 11) dne 12.12.2013 bylo jednateli žalobce znemožněno nahlédnout do vyhledávací části spisu; žalobce tak nemohl nahlédnout do pomůcek a kvalifikovaně se k nim vyjádřit (zde se žalobce odvolává na komentářovou literaturu a nálezy Ústavního soudu ze dne 28.3.2006 sp. zn. IV. ÚS 359/05, ze dne 18.4.2006 sp. zn. II. ÚS 664/04, ze dne 2.10.2002 sp. zn. II. ÚS 438/2001, vše nalus.usoud.cz, a dovozuje porušení čl. 37 odst. 3, čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) žalovaný má za to, že konkrétní důvody řádně v napadeném rozhodnutí uvedl a odkazuje na jeho obsah;
- 2) výzvu správce daně zaslal P. M. jako zástupci s generální plnou mocí. Až po jejím odeslání a poštovní výzvě k převzetí po marném pokusu o doručení sdělil P. M. správci daně, že má zřízenou datovou schránku;
- 3), 4), 6), 8), 9), 11) odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí;
- 5) žalobce si byl plně vědom, že tento účet správci daně nenahlásil, byť jeho prostřednictvím jen v r. 2013 realizoval obchody ve výši přesahující 10 mil. €;
- 7) nemá-li žalobce z čeho budoucí daň uhradit, není to pouhou obvyklou potíží, a ohrožuje to budoucí uspokojení daňové povinnosti;
- 10) je třeba od sebe odlišit proces dokazování v nalézacím a zajišťovacím řízení. V zajišťovacím řízení se postup omezuje k naplnění zákonných podmínek obsažených v § 167 d.ř. Oproti tomu v řízení nalézacím jde o proces nepoměrně širší a s možností různých aktivit (práv a povinností) jak ze strany správce daně, tak ze strany daňového subjektu – provádí se rozsáhlé a časově náročné dokazování. K vydání zajišťovacího příkazu tak oprávněně postačí jen doložení naplnění podmínek, na které je vydání zajišťovacího příkazu vázáno (zde se žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11. 2013 č.j. 7 Afs 101/2013-26, www.nssoud.cz).

C.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

D.

Vymezením podmínek pro zajištění daně se zdejší soud již opakovaně zabýval (srov. zejm. rozsudky ze dne 13.8.2015 č.j. 22 Af 8/2015-69, ze dne 20.10. 2015 č.j. 22 Af 77/2015-31, oba www.nssoud.cz, či ze dne 2.3.2016 č.j. 65 Af 41/ 2015-40).

Krajský soud setrvává na premise, že zajišťovací příkaz je „nejzazším a operativním prostředkem při správě daní a poplatků“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2013 č.j. 7 Afs 101/2013-26, www.nssoud.cz). Kdykoli k němu správce daně přistupuje, musí bedlivě vážit, zda není možno dosáhnout účelu řádného výběru daní jinými prostředky. Zvláště u zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou se vždy správce daně pohybuje po hraně, neboť zasahuje do ústavně chráněného práva vlastnického na základě pouhé míry pravděpodobnosti budoucího hospodářského vývoje daňového subjektu. O to větší nároky je třeba klást na přesvědčivost a úplnost odůvodnění jeho rozhodnutí. Z něj musí být zřejmé, že nedobrá ekonomická situace daňového subjektu ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolává odůvodněnou obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit.

Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2014 č.j. 1 As 27/2014-31, Sb. NSS č. 3049/2014, www.nssoud.cz). V případě, že správce daně vyhodnotí poměry daňového subjektu a vydá zajišťovací příkazy, a následně daňový subjekt vyhodnocení správce daně v odvolání věcně napadne uvedením konkrétních skutečností o svém hospodaření, musí se s nimi odvolací orgán vypořádat; již prvorepubliková judikatura zdůraznila, že „[s]trana, proti níž byl vydán zajišťovací příkaz, má právo, aby jí v něm byly sděleny skutkové okolnosti, o něž úřad opírá svůj závěr, že vybrání dotyčné daně by mohlo být znemožněno nebo aspoň ztíženo; popírá-li pak strana v odvolání, správnost těchto skutkových okolností, resp. na nich založeného závěru o ohroženém vybrání dotyčné daně, je povinností úřadu, aby své stanovisko o ohrožení daně se zřetelem k námitkám odvolání náležitě odůvodnil“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10039/32 ze dne 7.9.1934, Boh. F 7217/1934).

V rámci řízení o zajištění daně se sice nepřezkoumává do detailu samotné vyměření této daně, jak již bylo výše uvedeno. To ovšem neznamená, že by míra pravděpodobnosti vyměření této daně byla bez významu. Je třeba poukázat na to, že při vydávání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou provádí správce daně dvojí hypotetizaci – jednak ve směru, jaká bude budoucí hospodářská situace daňového subjektu, jednak jaká bude výše stanovené daně. Čím více se snižuje pravděpodobnost kterékoli z obou hypotéz, tím více se snižuje ústavně-konformní možnost vydat zajišťovací příkaz. U omezení vlastnického práva, kterým zajištění daně bezpochyby je, musí být totiž míra a rozsah omezení proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Právě stupeň pravděpodobnosti obou úvah správce daně vyjadřuje ve svém souhrnu míru oné proportionality.

Jakkoli přitom podmínkou pro vydání zajišťovacího příkazu na daň, která dosud nebyla stanovena, je vyhodnocení pravděpodobnosti, že takováto daň bude vůbec v budoucnu stanovena, nemůže být předmětem zajišťovacího řízení stanovení úplné stanovení této daně. Při vydávání zajišťovacího příkazu nebude na místě detailně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy, jinak by správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2015 č.j. 10 Afs 18/2015-48, www.nssoud.cz).

E.

Důvody pro vydání zajišťovacího příkazu – možnost budoucího stanovení daně a existence odůvodněné obavy z její budoucí nedobytnosti – jsou v zajišťovacím příkaze popsány na str. 9 (možnost budoucí daně) a 11 (obava z budoucí nedobytnosti). Na str. 9 dole začíná a na str. 10 pokračuje úvaha o stanovení výše zajišťované částky.

F.

Možnost budoucího stanovení daně odůvodňuje zajišťovací příkaz tím, že mezi společnostmi MEDAS, CI Intec a TENLOFT probíhají transakce vykazující rysy řetězových podvodů. Činnost žalobce a společnosti CI Intec odpovídá v tomto systému pozici buffera, činnost společnosti TENLOFT pozici missing tradera a činnost společnosti ABK pozici brokera. Žalobce totiž pořizuje zboží od CI Intec (v menší míře též od společnosti REWAST), které dále přeprodává ABK. Vesměs se jedná o tuzemské subjekty, za přijetí tohoto tuzemského zdanitelného plnění však žalobce provádí platby na účty v jiném státě EU. Toto vyvádění peněz do zahraničí postrádá ekonomické opodstatnění a vyvolává obavu, že DPH v popsáném řetězci nebude zaplacená. Takovýto způsob realizace plateb staví žalobce do pozice ručitele za nezaplacenou daň z přijatých plnění dle § 109 odst. 2 písm. b) zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“). Již v minulosti přitom žalobce společně s REWAST, ABK a jednatelem CI Intec opakovaně fungovali v obdobných řetězcích, kde docházelo k pořízení hutního materiálu od BE GROUP, tyto obchodní struktury jsou v současnosti široce prověřovány.

Napadené rozhodnutí tuto argumentaci nezpochybňuje, když se fakticky omezuje na vypořádání žalobcových odvolacích námitek.

Není přitom pravdou, že odvolací argumentací žalobce proti této úvaze [která je obdobná jako žalobní body 9a), 9b) a 9d)] se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval [žalobní bod 9c)].

V napadeném rozhodnutí poskládal žalovaný nesourodou a částečně si protiřící argumentaci žalobce tak, že žalobce má zjevně za to, že jeho zapojení do řetězce je irelevantní, přičemž odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu se zjevně týká jen námitek proti údajích o společnostech TENLOFT a THYSENKRUPP FEROSTAV. Vyšel přitom zřejmě z toho, že na citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 81/2007-60 bezprostředně navazuje věta „na základě uvedeného jsou irelevantní (...) rovněž zmínky o společnostech TENLOFT s.r.o. a THYSENKRUPP FEROSTAV s.r.o. (...)“.

K tomu žalovaný uvedl, že zjištěný obchodní řetězec a zapojení žalobce v něm byly podrobně popsány v zajišťovacím příkaze, kdy zmínky o TENLOFT, neboť právě TENLOFT zaujímá v řetězci postavení missing tradera. Informace o THYSENKRUPP FEROSTAV pak byly jen jedním údajem z výčtu celého skutkového stavu, z něhož správce daně vycházel.

Uvedená úvaha je sice strohá až kusá, nicméně lze z ní vysledovat – ve spojení s ostatním odůvodněním zajišťovacího příkazu – nosnou myšlenku žalovaného, že podezření ze zapojení žalobce do řetězového podvodu tu je, přičemž otázka, zda k takovému podvodu skutečně došlo, či zda je třeba transakce prováděné žalobcem vyhodnotit samostatně (v intencích rozsudku č.j. 9 Afs 81/2007-60), bude předmětem dalšího dokazování v nalézacím řízení, pro které není při vydávání zajišťovacího příkazu místa.

Jakkoli žalovaný v této úvaze necituje přímo z žalobcem odkazovaného rozsudku č.j. 9 Afs 81/2007-60, s žalobcovou argumentací obsaženou v odvolání se vypořádává. Jakkoli žalobce při jeho citaci zvýraznil větu: „*Každá transakce musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi.*“, sám cituje o řádek dříve podmínku pro aplikaci této věty: „*(...) nárok na odpočet DPH nemůže být dotčen skutečností, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena daňovým podvodem, o němž plátce neví nebo nemůže vědět.*“

Právě skutečnosti, zda tu daňový podvod vůbec je, a zda o něm žalobce věděl či vědět mohl, bude právě předmětem dalšího dokazování v nalézacím řízení. V době vydání zajišťovacího příkazu a v době vydání napadeného rozhodnutí tu ovšem byly indicie nasvědčující možnosti takového zjištění, přičemž samotná možnost takového zjištění (vyplývá-li vskutku z dosavadních zjištění, což však žalobce odvoláním ani žalobou nenapadá) pro vydání zajišťovacího příkazu postačuje.

Tím soud vypořádává i totožný žalobní bod 9b) a dodává, že dovolává-li se žalobce rozsudků č.j. 9 Afs 81/2007-60 a č.j. 5 Afs 74/2009-111, jedná se o rozsudky vydané ve věcech doměření daně, tj. po provedení celého dokazování v nalézacím řízení (tedy v situacích, kdy řetězový podvod a účast daňového subjektu na něm již musejí být postaveny najisto). V nyní posuzovaném případě je situace odlišná, neboť pro zajištění daně postačuje *možnost* budoucího stanovení daně, tj. *odůvodněné podezření*, které žalobce nezpochybňuje.

K žalobnímu bodu 9a) pak nelze konstatovat, že by úvaha o možném zapojení žalobce do řetězového podvodu byla irelevantní. Naopak tato úvaha je stěžejní pro osvědčení toho, že tu je dána možnost budoucího stanovení daně. Pokud pojaté podezření dosud správce daně „*nevyhodnocoval*“, stalo se tak proto, že takové vyhodnocení bude moci provést až po ukončení celého procesu dokazování v nalézacím řízení.

G.

Žalobní body 1) – 8) směřují proti závěrům správce daně a žalovaného o obavě z budoucí nedobytnosti daně.

Krajský soud předně nesdílí názor žalobce, že argumentace správce daně v tomto směru je obecná, bez konkrétních důvodů [žalobní bod 1)]. To totiž vyvrací sám žalobce formulací žalobních bodů 2) – 8) (přičemž obdobnou argumentaci uplatnil již v odvolání), jimiž právě konkrétní důvody, které vedly správce daně a žalovaného k obavě z budoucí nedobytnosti daně, rozporuje.

Namítá-li žalobce, že nemá být pravdou, že by správci daně nepředložil své účetnictví [žalobní bod 3)], ze spisu) vyplývá, že žalobce správci daně sdělil 11.9.2013 v průběhu daňové kontroly, že účetnictví předloží do 1.10.2013. Jelikož tak neučinil, byl výzvami ze dne 8.10.2013 vyzván k předložení hlavní knihy, inventarizace majetku a závazků, evidence o zásobách, výpisy z bankovních účtů, smlouvy uzavřené s dodavateli a odběrateli a evidenci pro účely DPH, vše za r. 2011, jakož i kompletní účetnictví, zejm. evidenci pro účely DPH za r. 2012. Nato se ke správci daně dostavila 17.10.2013 zástupkyně daňového subjektu a sdělila, že nic z toho nemůže předložit, neboť vše měla v notebooku, který jí byl odcizen. Reakcí na to bylo poučení správce daně o možnosti stanovit daň podle pomůcek. Tento stav rozhodně nelze vykládat tak, že by žalobce výzvám ze dne 8.10.2013 dostál a že by v reakci na ně vůbec co předložil.

Týká-li se okolností nahlášení skutečnosti, že žalobce používá pro svou ekonomickou činnost i bankovní účet č. 438642620267/0100 [žalobní bod 5)], je pravdou, že existenci tohoto účtu přiznal žalobce správci daně v protokole ze dne 29.4.2013. Učinil tak tedy až v průběhu daňové kontroly (v r. 2013), a to přesto, že účet měl zřízen již od r. 2011 a nejméně od počátku roku 2013 prostřednictvím tohoto účtu realizoval obchodní platby v nemalém objemu. Žalobcovou povinností přitom bylo existenci účtu užívaného k ekonomické činnosti nahlásit správci daně do 15 dnů (§ 127 odst. 1 d.ř., § 96 odst. 1 ZDPH) – této povinnosti žalobce evidentně nedostál.

Týká-li se dále úvah správce daně a žalovaného týkajících se nezveřejňování účetních závěrek a výročních zpráv [žalobní bod 4)], o rizikovosti žalobcem obchodované komodity [žalobní bod 6)], neakumulaci finančních prostředků [žalobní bod 7)] a neuvedení hlavní ekonomické činnosti v daňových přiznáních [žalobní bod 8)], lze žalobci přisvědčit, že každá z těchto skutečností by sama o sobě jen stěží odůvodnila důvodnost obavy z budoucí nedobytnosti daně. Tyto skutečnosti je však třeba vyhodnotit nejen izolovaně, každou samu o sobě, ale i ve vzájemném souhrnu (jak v napadeném rozhodnutí zdůraznil již žalovaný) a zejména ve spojení se skutečností, že žalobce při realizaci tuzemských zdanitelných plnění vyvádí nemalé finanční prostředky mimo území České republiky (což je stěžejním důvodem obav správce daně). Žalobcem uplatněné žalobní body tento kontext ignorují.

Při vyhodnocení vzájemného kontextu těchto „střípků mozaiky“ a zejména při jejich spojení s vyváděním finančních prostředků mimo území České republiky prostřednictvím účtu, jehož existenci žalobce po dobu dvou let správci daně zamlčel, dospěl krajský soud k závěru, že úvahy správce daně a žalovaného o obavě z nedobytnosti daně v budoucnu obstojí, a to včetně podpůrných argumentů napadaných žalobními body 4), 6), 7) a 8), přičemž tato argumentace ve svém celku obavu z nedobytnosti daně v budoucnu vskutku odůvodňuje.

Úvahy a závěry daňových orgánů, ovšem i úvahy žalobce, je však třeba korigovat ve vztahu k doručování výzvy k součinnosti při místním šetření [žalobní bod 2)]. Zde mají daňové orgány za to, že správně doručovaly P. M. jako zástupci žalobce na základě plné moci prostřednictvím držitele poštovní licence, zatímco žalobce dovozuje, že mělo být doručováno do datové schránky P. M.

P. M. totiž zastupoval žalobce na základě plné moci udělené předložené správci daně 29.4.2013. Výzva ovšem byla doručována ve dnech 22.10.2013 – 4.11.2013, tj. až poté, co se P. M. stal 11.9.2013 jednatelem žalobce, jak je i od 12.9.2013 zapsáno v obchodním (dnes veřejném) rejstříku. Tím ovšem plná moc pro P. M. jako zástupce zanikla.

Předmětná výzva tak mohla být účinně doručována tak, aby bylo možno vyvozovat jakékoli důsledky z fikce doručení, toliko do datové schránky MEDAS PLUS s.r.o. (§ 42 d.ř.). Z neúspěšných pokusů o doručení fyzické osobě P. M. nelze ničeho úspěšně dovozovat.

Důvodnost žalobního bodu 2) ovšem ničeho nemění na tom, že úvahy správce daně a žalovaného o obavě z nedobytnosti daně v budoucnu ob stojí (viz výše). Krajský soud proto uzavírá, že toto dílčí pochybení daňových orgánů nemělo za důsledek nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože nemůže být důvodem pro jeho zrušení.

H.

Žalobním bodem 10) žalobce fakticky namítá dvě skutečnosti:

- a) dosud nestanovená daň nebyla určena podle pomůcek, ale převzetím údaje o dani na výstupu, a
- b) nebyla zohledněna daň na vstupu.

K podbodům 10a) krajský soud uvádí, že v posuzované situaci byla právě zohledněna daň na vstupu, když na žalobce bylo pohlíženo jako na potencionálního ručitele za daňové povinnosti jeho dodavatelů, příp. bylo uvažováno, že by nemusel být shledán důvodným právě odpočet daně na vstupu. Vzhledem k tomu, že se takto daňové orgány zabývaly právě daní na vstupu, není s těmito jejich úvahami ani konstatace, že o dani na výstupu nemají pochybnosti.

Týká-li se podbodů 10a), ani zde se krajský soud s žalobcem neztotožňuje. Krajský soud zdůrazňuje, že v zajišťovací fázi řízení je tu dosud neukončené dokazování, kdy při vydávání zajišťovacího příkazu nelze vyčkávat jeho skončení. Jsou tu ovšem již dílčí poznatky správce daně, které – pokud umožňují kvalifikovaný odhad výše budoucí daňové povinnosti – mohou být právě užity jako pomůcky pro stanovení daně tak, aby se výsledek odhadu výše budoucí daně podle pomůcek co nejvíce přiblížil obrazu reálného hospodaření daňového subjektu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007 č.j. 5 Afs 129/2006-142, www.nssoud.cz).

To se také v tomto případě stalo – správce daně vyšel z reálných veličin vyplývajících z žalobcova účetnictví, týkajících se daně na vstupu. Zvolil tedy pomůcky (detailně popsané v zajišťovacím příkaze na str. 9 - 10), které právě umožňují se co nejvěrněji v odhadu přiblížit reálné výši možné budoucí daně.

Ani žalobní bod 10) tedy nevedl soud ke zrušení napadeného rozhodnutí.

I.

Týká-li se námitky žalobce, že tím, že mu správce daně neumožnil nahlédnout do vyhledávací části spisu, znemožnil mu přístup k pomůckám [žalobní bod 11)], krajský soud opakovaně zdůrazňuje, že pomůckou sloužící k odhadu výše možné budoucí daně byla žalobcem samotným deklarovaná výše přijatých zdanitelných plnění.

Přístup k těmto údajům (deklarovaným samotným žalobcem) tak nikterak nebyl správcem daně žalobci znemožněn.

Krajský soud ověřil, zda se (snad) ve vyhledávací části spisu nějaká pomůcka, podle které správce daně určil výši možné budoucí daně, nenachází. Zjistil, že tomu tak není, a proto shledal i tento žalobní bod nedůvodným.

J.

Soud shrnuje, že žalobní body 1), 3) – 11) byly shledány nedůvodnými a důvodnost žalobního bodu 2) sama o sobě neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

K.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 10. března 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu